

Arrest

**nr. 344 677 van 10 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 31 maart 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2026 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in. Uit een vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker op 22 december 2025 in Bulgarije om internationale bescherming verzocht, evenals op 19 februari 2026 in Kroatië. Op 11 maart 2026 werd verzoeker gehoord door verweerder.

Op 16 maart 2026 richtte verweerder een terugnameverzoek aan de Bulgaarse en de Kroatische autoriteiten. Op 25 maart 2026 stemden de Bulgaarse autoriteiten met dit terugnameverzoek in op grond van artikel 18, (1), c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 (hierna: Dublin III-Verordening).

Op 31 maart 2026 nam verweerder een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: R.

geboortedatum: XX.XX.1994

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije.

Betrokkene wordt vastgehouden te RC127bis om de overdracht aan Bulgarije uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M., R., verder betrokkene genoemd, die verklaart de Afgaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 05/03/2026 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 05/03/2026 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 en 14 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Een eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 12/12/2025 in Bulgarije geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Overige treffers tonen aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Bulgarije op 22/12/2025 en in Kroatië op 19/02/2026.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 11/03/2026. Hij verklaarde dat hij sedert 2020 religieus gehuwd is met N., Z., V., 23 jaar oud, geboren te B., Afghanistan; huidige verblijfplaats: T., Nangarhar, Afghanistan. Hij verklaarde dat hij geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat zijn maternale neef, zijnde M., H., 19 jaar oud, in België verblijft en in procedure is. Het gaat om een meerderjarig familielid met wie hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Tenslotte verklaarde hij dat hij geen familieleden heeft die in een andere Lidstaat verblijven.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij een kopie neer van zijn taskara, met nummer 8XXXXXX, afgegeven op 13/01/1392 (Afgaanse kalender), evenals een kopie van zijn werkbadge van het Afghan National Army, zijn militair boekje en opleidingscertificaten.

Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de Dublin-Lidstaten in december 2025 in gereisd is via Bulgarije. Hij verklaarde dat hij 25 dagen in Bulgarije verbleef en dat hij vervolgens verder reisde, via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar hij op 01/03/2026 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat je er veel rechten hebt. Hij stelde dat mensen die bij het leger gewerkt hebben in aanmerking komen voor bescherming in België. Hij gaf aan dat België zijn favoriete land is. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat mensen daar geen rechten hebben. Hij stelde dat hij in 2024 al eens in Bulgarije geweest is, dat men er hem zijn kleding afnam en hem terugstuurde naar Turkije, waar hij vastgehouden werd in een gesloten centrum. Hij verklaarde dat hij slecht behandeld werd in Bulgarije.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming in Bulgarije. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een verblijfstitel die door een lidstaat werd verstrekt.

Op 16/03/2026 werden terugnameverzoeken gericht aan de Bulgaarse en Kroatische instanties. Deze werd op 27/03/2026 geweigerd door de Kroatische instanties. De Bulgaarse instanties stemden op 25/03/2026 echter reeds in met dit verzoek conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Betrokkene is in Bulgarije gekend als M., R., °XX/XX/1998, NAT. Afghanistan. Hij dient overgedragen te worden via de luchthaven van Sofia, van maandag tot donderdag tussen 09u00 en 14u00.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Bulgarije.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een/ lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Bulgaarse instanties stemden op 25/03/2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". In dit verband verwijzen we ook naar artikel 18(2): "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". De betrokkene zal na overdracht aan Bulgarije de mogelijkheid hebben om zijn procedure verder te zetten met een volledig en inhoudelijk onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene zal gemachtigd zijn om te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 25/03/2026 hebben de Bulgaarse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Bulgarije.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven, wensen we op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Bulgarije geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Bulgarije de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België zijn favoriete land is. Hij verklaarde dat je er veel rechten hebt en dat mensen die bij het leger gewerkt hebben in aanmerking komen voor bescherming. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat mensen daar geen rechten hebben. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat betrokkene niet in Bulgarije wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Bulgarije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder wensen we op te merken dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Bulgarije staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Bulgaarse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in december 2025 in Bulgarije aankwam en dat hij er twintig dagen verbleef, zowel in een gesloten als in een open centrum. We wensen hieromtrent op te merken dat de vasthouding plaatsvond in het kader van het illegaal overschrijden van de grens. We kunnen stellen dat de vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

De betrokkene reikte geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn (2013/32/EU). Het komt de Bulgaarse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

We wensen tenslotte te benadrukken dat als de Bulgaarse instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije slecht behandeld werd, wensen we vooreerst op te merken dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen en dat hij tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaring aanbracht. We wijzen er op dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Een bron betreffende internationale bescherming en opvang van verzoekers in Bulgarije is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2024 update" laatste update op 27.03.2025). Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ("factsheet") "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en op 21.05.2024 werd geactualiseerd. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de 'roadmap' werd vastgesteld dat behoefte bestaat aan

objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentie omstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten en die gebruikt kan worden als referentie bij overdrachtsbeslissingen en in het kader van beroepsprocedures. Om aan deze behoefte te voldoen stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een sjabloon op. Aan de hand daarvan kunnen de lidstaten relevante informatie verstrekken betreffende de relevante rechtsbepalingen en hun praktische uitvoering. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn op verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel en 'levend' document gaat dat regelmatig door de Bulgaarse autoriteiten zal worden bijgewerkt. Ten slotte verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake de toepassing van Verordening 604/2013 te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van diezelfde Verordening (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 worden volgens het AIDA-rapport in het algemeen niet geconfronteerd met obstakels wat betreft de toegang tot het grondgebied ('Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return', AIDA-rapport, pagina 49). Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR ('State Agency for Refugees' het agentschap dat verantwoordelijk is voor opvang), de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Wanneer sprake is van een hangende procedure om internationale bescherming of wanneer de procedure werd stopgezet na het verdwijnen van de verzoeker wordt de betrokkene overgebracht naar een opvangcentrum ('If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre', AIDA-rapport, pagina 49 en 'In cases where the Dublin returnee's procedure in Bulgaria has only been discontinued while he or she was abroad, the asylum procedure is re-opened and continues after they are transferred back to the country', AIDA-rapport, pagina 81). Verder in het AIDA-rapport lezen we dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend doorgaans op hun verzoek worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra ('Dublin returnees for whom the procedure can be re-opened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres', AIDA-rapport, pagina 81).

Volgens het bovenvermelde informatieblad wordt bij een overdracht in een terugname-context de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (informatieblad, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6) en verzoekers krijgen na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (informatieblad, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers door de grenspolitie schriftelijk meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming.

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2024 waren daarvan maar 3225 plaatsen beschikbaar, aangezien de overige plaatsen niet geschikt worden geacht (AIDA-rapport, pagina's 16 en 85). Van de 3225 geschikte plaatsen waren er eind 2024 1579 ingenomen, d.w.z. 49 % (AIDA-rapport, pagina 85). We merken op dat de bezettingsgraad aanzienlijk lager ligt dan eind 2023, toen de bezettingsgraad 77% bedroeg (AIDA-rapport van 2024, pagina 82). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 50). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (informatieblad, pagina 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voorjaar tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, pagina 85). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2024 in Sofia slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, pagina 84), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen, ook dat ook Syriërs steeds vaker doorreizen (AIDA-rapport, pagina 85). Voorts blijkt dat het aantal verzoekers aanzienlijk daalde, van 22.518 in 2023 naar 1250 in 2024 (zie pagina 9 van het AIDA-rapport van 2024; en pagina 8 van het AIDA-rapport van 2025).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, pagina 78). Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet

automatisch wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, pagina's 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, pagina 50), impliceert ons inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport over het jaar 2023 werden met betrekking tot de capaciteit nog grote moeilijkheden gemeld om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen (AIDA-rapport van 2024, pagina 50). In het meest recente rapport wordt nog gewag gemaakt van moeilijkheden, maar wordt niet langer gesproken over grote moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 43). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar uit het AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (blz. 50). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (e-mailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het AIDA-rapport stelt dat de opvangomstandigheden in Bulgarije bijzonder moeilijk blijven op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 86). Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat leefomstandigheden betreft (factsheet, blz. 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 86-87). Er worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 17, 87). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat het ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, blz. 17-18, 87).

Betrokkene verklaarde dat hij in 2024 al eens in Bulgarije was, dat zijn kleding er afgenomen werd en dat hij teruggestuurd werd naar Turkije. Het AIDA-rapport maakt inderdaad melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 13-14). In 2024 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR onder meer wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de grens met Turkije en Griekenland en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 30). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije reizen en na overdracht een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. Hij zal er in zijn hoedanigheid

van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 14-15, 33).

De gemiddelde duur van de procedure is in 2024 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van 6 maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2024 problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertaling. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar. Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. Via een pilootproject van de Europese Commissie met Bulgarije zijn er extra tolken ter beschikking gesteld van het SAR. In het kader van een operationeel plan van het EUAA en Bulgarije is de hulp voor vertolking verlengd tot eind 2026 (AIDA-rapport, blz. 37-38). De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf 3 maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 88-89).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 68 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 97-98). De wet bepaalt dat binnen de 3 dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vier werkdagen of zes kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33). De directie van de gesloten centra controleert maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen tevens te benadrukken dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet

voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene werd gehoord op 11/03/2026 en verklaarde toen dat hij in goede gezondheid verkeert. Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen (AIDA-rapport, blz. 90). In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, dat met materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging wat betreft de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 90). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 90). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (informatieblad, blz. 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de "beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats"

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...)51/5, (...) § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, is deze niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hiervoor geen rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naast een theoretisch betoog, licht verzoeker zijn enig middel toe als volgt:

“VI. DES MOYENS INVOQUÉS

[...]

B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

Dans la décision attaquée (Annexe 26quater), l'Office des Étrangers balaie les craintes de Monsieur M. en se retranchant derrière la présomption de confiance mutuelle inhérente au Règlement Dublin III. L'autorité administrative affirme, sans véritable examen individualisé, qu'« il n'y a aucune raison de supposer que la procédure bulgare d'asile souffre de défaillances systémiques » et écarte d'un revers de la main les

allégations de mauvais traitements subis par le requérant en les qualifiant de « simples déclarations orales sans commencement de preuve ».

Or, l'Office des Étrangers a gravement manqué à son devoir de minutie. La jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne (M.S.S., Jawo) établit que la confiance mutuelle n'est pas une présomption irréfragable. L'autorité est tenue d'examiner attentivement si la situation spécifique du requérant, au regard de la réalité actuelle du pays de destination, l'expose à un risque de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH.

En l'espèce, un faisceau de rapports accablants et récents (2024-2025) émanant d'organisations internationales indépendantes et d'institutions européennes démontre que la Bulgarie présente des défaillances systémiques gravissimes, particulièrement ciblées contre les ressortissants afghans et les demandeurs qualifiés de "risque de fuite". Le transfert du requérant vers Sofia l'expose à un préjudice multiple, certain et documenté.

1. La détention punitive et arbitraire au retour (Violation de l'art. 3 CEDH)

Le requérant fait l'objet d'une décision de maintien en Belgique, l'Office des Étrangers le qualifiant formellement de « risque de fuite ». Or, cette étiquette a des conséquences désastreuses en Bulgarie. Les « Dublinés » renvoyés avec un tel profil – d'autant plus s'ils ont été déboutés *in absentia* ou sont suspectés d'incohérences identitaires – font l'objet d'incarcérations quasi-systématiques dans les Foyers spéciaux pour l'hébergement temporaire des étrangers (SHTAF), tels que Busmantsi ou Lyubimets.

Ces centres ne sont pas des structures d'accueil, mais des lieux de privation de liberté où les traitements inhumains sont institutionnalisés. Le récent rapport du Comité européen pour la prévention de la torture (CPT) du Conseil de l'Europe, publié en 2025 suite à une visite *ad hoc* menée fin 2024, dresse un tableau terrifiant de ces centres. Le CPT y dénonce un « schéma clair de mauvais traitements » et des violences physiques directes et systématisées (coups de poing, coups de pied) infligées par les gardiens.

Sur le plan des conditions matérielles, le CPT les qualifie d'« extrêmement médiocres » (« extremely poor »). Le rapport confirme : « L'insalubrité y est décrite comme structurelle [...] une infestation endémique de punaises de lit dans les cellules, provoquant des éruptions cutanées chroniques, des surinfections et des souffrances physiques continues. »¹⁶

Pire encore, le CPT a constaté que les détenus de Busmantsi – où le requérant risque d'atterrir – ne bénéficient d'aucun accès garanti à des exercices en plein air, une privation qualifiée par le Conseil de l'Europe de « situation véritablement déplorable » s'apparentant « étroitement à des prisons » et menant à des troubles psychiatriques profonds.¹⁷ Transférer un demandeur d'asile vers une telle certitude d'emprisonnement dégradant est une violation directe de l'article 3 CEDH.

2. Une procédure d'asile ouvertement discriminatoire envers les Afghans

L'Office des Étrangers soutient, de manière dogmatique, que la Bulgarie examinera la demande du requérant de manière objective. Cette affirmation est contredite par l'ensemble des données objectives récentes. Le dernier rapport AIDA (Asylum Information Database, mis à jour en mars 2025) établit que les ressortissants afghans font l'objet d'une politique de rejet arbitraire et institutionnalisée de la part de l'Agence bulgare pour les réfugiés (SAR). Le rapport AIDA est sans équivoque :

« However, in both 2023 and 2024, recognition rates for Afghan nationals dropped significantly once again, with only 10% receiving protection (0.3% refugee recognition rate and 9.7% subsidiary protection rate), while the rejection rate surged to 90%. The majority (86%) of Afghan applicants continued to abscond before receiving a first instance decision, which was issued on the merits in 14% of cases. »

Les statistiques officielles de 2024 sont accablantes : le taux de rejet sur le fond des demandes afghanes atteint 90 %. Le statut de réfugié n'a été octroyé qu'à 0,3 % d'entre eux. Ce traitement expéditif et discriminatoire transforme la procédure bulgare en un simulacre de justice pour les Afghans.

Renvoyer le requérant en Bulgarie ne revient pas à le réintégrer dans une procédure d'asile, mais à l'envoyer au devant d'un refus de protection quasi-automatique basé uniquement sur sa nationalité. Ceci constitue une privation flagrante de l'accès effectif à l'asile.

3. Le refoulement en chaîne (Pushbacks) et la violence systémique aux frontières

Le requérant a explicitement déclaré avoir déjà été victime en Bulgarie de traitements inhumains en 2024, affirmant avoir été dépouillé de ses vêtements et repoussé de force vers la Turquie. L'Office des Étrangers s'est contenté de rejeter cette affirmation au motif qu'il ne s'agirait que de « déclarations orales ».

Or, ce témoignage décrit avec une précision glaçante le *modus operandi* systémique et institutionnalisé de la police des frontières bulgare. Le rapport AIDA (Update 2024) confirme que ces atrocités sont endémiques :

« Reported since 2015, pushback practices such as verbal abuse and physical violence, as well as the humiliating practices of unlawful detention, strip searches and illegal confiscation of footwear, clothing and other belongings, continued to be widely applied [...] »

Les refoulements illégaux ne sont pas des incidents isolés, mais une doctrine d'État. Les rapports d'organisations non-gouvernementales, telles que 11.11.11 et le Border Violence Monitoring Network, recensent des milliers de pushbacks violents chaque année, impliquant régulièrement des passages à tabac et l'utilisation de chiens de police contre les exiles.

De surcroît, le réseau No Name Kitchen (projet "Bloody Borders") révèle que 71 % des demandeurs interceptés sont contraints sous la torture psychologique (chantage à la détention indéfinie à Busmantsi) de signer des formulaires de "retours volontaires" vers la Turquie.²² La Turquie procédant à des expulsions

massives vers l'Afghanistan des Talibans, le transfert du requérant par la Belgique vers la Bulgarie enclenche donc un risque imminent de refoulement en chaîne, en violation absolue de l'article 3 CEDH et de l'article 33 de la Convention de Genève.

4. Le risque d'indigence totale pour un homme seul non-vulnérable

L'Office des Étrangers soutient enfin que le requérant aura accès aux conditions matérielles d'accueil. C'est factuellement faux. La Bulgarie souffre d'un déficit chronique d'hébergement.

Selon le rapport AIDA (mise à jour 2024), l'Agence SAR ne disposait que de 3 225 places jugées habitables.

Le requérant est un homme adulte seul. Il n'entre pas dans les catégories formelles de "vulnérabilité" priorisées par les autorités bulgares. Or, la capacité d'hébergement du pays s'est effondrée. Le rapport AIDA est d'une clarté absolue sur l'exclusion à laquelle fera face Monsieur M. :

« In 2024, SAR continued to report a lack of capacity to accommodate in its reception centres the Dublin returnees who were not identified as vulnerable, despite the decreasing number of new arrivals [...] For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation are contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses. »

Par ailleurs, comme le souligne le rapport AIDA (2025), la Bulgarie applique une « politique de Zéro Intégration » depuis plus de dix ans.

Livré à lui-même dans un pays dont il ne parle pas la langue, officiellement exclu du droit à l'hébergement par manque de places, incapable d'accéder au marché de l'emploi formel, et soumis à la politique documentée de « zéro intégration » de l'État bulgare, le requérant sera inévitablement plongé dans un état de dénuement matériel extrême et de destitution complète, indépendant de sa volonté.

5. Violation du devoir d'examen rigoureux : L'aveuglement face à la réalité systémique bulgare

L'Office des Étrangers invoque la présomption de confiance mutuelle et les garanties de l'acquis européen en matière d'asile pour justifier le transfert vers la Bulgarie. Toutefois, la jurisprudence du Conseil du Contentieux des Étrangers (CCE) rappelle qu'il appartient à l'autorité de vérifier concrètement si les pratiques et les législations restrictives dans le pays de destination s'appliquent aux demandeurs "Dublin" et si elles violent l'article 3 de la CEDH.

À cet égard, dans son arrêt n° 166.721 du 28 avril 2016, le Conseil a déjà sanctionné l'administration pour avoir manqué à ce devoir d'examen rigoureux face à des changements dans un État membre :

« Or, d'une part, le Conseil ne peut que constater qu'en se fondant sur des informations antérieures aux réformes législatives précitées [...], la partie défenderesse a manqué de réaliser, dans la présente affaire, un examen rigoureux de

l'ensemble des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH. Ce constat s'impose d'autant plus qu'en l'espèce, les réformes [...] ont un impact certain sur l'examen des questions relatives au traitement au fond des demandes d'asile, aux conditions d'accueil prévalant actuellement dans le système [...] et au recours à la détention des demandeurs d'asile dans ce pays. »

Or, en l'espèce, l'autorité ignore délibérément que la pratique administrative bulgare actuelle impose un système d'exclusion systémique des demandeurs afghans et des conditions d'accueil défailtantes, ce qui constitue une carence identique à celle sanctionnée par la jurisprudence. L'administration ne peut se contenter de présomptions théoriques lorsque des rapports internationaux majeurs, publiés pour l'année en cours, documentent un effondrement des garanties procédurales et matérielles en Bulgarie pour ce profil précis.

6. La rupture de la confiance mutuelle : Suspension des transferts par les juridictions européennes

Le principe de confiance mutuelle, pierre angulaire du système Dublin, ne peut être invoqué aveuglément lorsque l'État responsable manifeste une volonté délibérée et persistante de violer le droit de l'Union.

En effet, la Cour a rappelé à de nombreuses reprises que la présomption de respect des droits fondamentaux par l'État responsable n'est pas irréfragable et le principe de confiance mutuelle ne saurait imposer une 'confiance aveugle' face à des défaillances systémiques avérées.

La Cour de Justice de l'Union européenne, dans ses arrêts de principe *Jawo* et *Ibrahim*, a jugé que l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux (correspondant à l'article 3 CEDH) s'oppose formellement au transfert d'un bénéficiaire de protection internationale lorsque celui-ci risque de se trouver, indépendamment de sa volonté et de ses choix personnels, dans une situation de dénuement matériel extrême.

Or, en l'espèce, cette situation n'est pas accidentelle, mais structurelle en Bulgarie. Cette rupture de la confiance mutuelle a d'ailleurs été actée par d'autres États Membres dont les juridictions refusent désormais d'exécuter aveuglément les transferts vers ce pays.

Le rapport AIDA mis à jour souligne ainsi que les tribunaux néerlandais ont frontalement remis en cause la légalité des transferts vers la Bulgarie en raison de l'impossibilité d'y exercer un recours effectif contre la privation d'accueil :

« [...] it was disputed by the Court of Rotterdam in December 2024, which questioned the effectivity of the available legal remedy to challenge exclusion from reception conditions, notably highlighting the fact that asylum seekers are, in practice, only informed orally of their exclusion from reception, making it difficult to appeal. Moreover, in two separate judgments, the courts of Utrecht and Haarlem considered that there were

systemic errors in the Bulgarian asylum procedure for Turkish asylum seekers specifically, relying on the extremely low recognition rates violations of national law by not releasing Turkish asylum applicants from detention after lodging their application, public statements, unofficial use of the safe country of origin concept re. »

En outre, en Allemagne, la justice administrative a annulé des transferts Dublin vers Sofia en retenant que les demandeurs faisant face à des défis psychologiques ou d'indigence risquaient des traitements prohibés :

« The Higher Administrative Court of Mecklenburg-Vorpommern instead cancelled a Dublin transfer in the case of an with significant mental health issues, taking into account risks of detention upon return, limited reception conditions, the insufficiencies of the state health care system and high costs associated especially for medication, the lack of special precautions for torture victims and people with mental health problems, and difficulties in practice for Dublin returnees to access the healthcare system. The court thus ruled that severely mentally ill Dublin returnees faced systemic challenges upon return in Bulgaria, given their dependency on public support. »²⁹

Il est d'ailleurs essentiel de souligner que Votre Conseil a, par le passé, déjà fermement sanctionné la pratique de la partie adverse consistant à ordonner des transferts vers la Bulgarie sans tenir compte du profil de vulnérabilité spécifique des ressortissants afghans. Comme le souligne le rapport AIDA sur la Belgique de 2018:

« The Aliens Office continues to consider that transfers of asylum seekers to Bulgaria do not automatically constitute a risk of inhumane treatment. The number of transfers carried out, however, is limited. In 2016, the CALL annulled several transfer decisions to Bulgaria. The CALL rules that recent reports and information have shown deterioration in the quality of the asylum procedure and the reception conditions in Bulgaria. For example, in an appeal decision taken on 1 June 2016, the CALL suspended a Dublin transfer of an Afghan national to Bulgaria on grounds that such a transfer would lead to a breach of Article 3 ECHR. The case concerned an Afghan national who had applied for asylum in Belgium on 20 August 2015 and had received a return decision on 26 April 2016 after the acceptance of a "take back" request by Bulgaria.

In March 2017, the CALL ruled against the transfer of a single Afghan national to Bulgaria. The Aliens Office looked into general reports on the situation of asylum seekers in Bulgaria, but it did not specifically identify the reception conditions of Dublin returnees that have to make a new application for asylum. Moreover, since the Afghan national was a Dublin returnee and did not have a specific vulnerable profile, he most likely wouldn't have benefited from accommodation upon his return. Therefore, the CALL found that the Aliens Office did not perform a rigorous investigation into the different possible situations in which Article 3 ECHR could be breached.

Another and similar example is a case in which the CALL annulled a transfer decision because the reference to general reports on the situation in Bulgaria was not sufficient to exclude violations of Article 3 ECHR. Here again, the Aliens Office had neglected to perform a thorough investigation into the current situation in Bulgaria and only referred to outdated reports. Moreover, the lack of interpreters in Bulgaria and the procedural bias against Afghan nationals have led the CALL to suspend transfers.

In 2018, 122 take charge and take back requests were made. However, only 2 transfers of single men were carried out. »

Il ressort clairement de cette jurisprudence que la partie adverse ne peut se contenter de présomptions générales. En réitérant la même approche expéditive et le même aveuglement face au biais procédural documenté contre les Afghans, l'Office des Étrangers a manifestement violé son devoir de minutie. Face à un système où l'exclusion de l'accueil est notifiée de manière purement orale, privant le demandeur de tout recours, la confiance mutuelle est rompue de facto.

7. Conclusion sur le moyen unique

En décidant du transfert de Monsieur M. vers la Bulgarie, l'Office des Étrangers s'est appuyé sur une confiance mutuelle théorique tout en ignorant délibérément les rapports documentant l'effondrement du système d'asile bulgare, la discrimination avérée des ressortissants afghans (90 % de rejet), et la privation systématique des conditions d'accueil pour les Dublinés non-vulnérables.

En exposant le requérant à une incarcération arbitraire, à un dénuement matériel extrême garanti, et à un risque imminent de refoulement en chaîne (pushbacks) vers la Turquie puis l'Afghanistan, l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et violé ses obligations positives découlant de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

L'annulation et la suspension de la décision sont par conséquent indispensables.

VII. EXTRÊME URGENCE

Pour que votre Conseil puisse considérer qu'il y a extrême urgence, deux conditions doivent être réunies : d'une part, la partie requérante doit avoir agi avec diligence, et d'autre part, le péril causé par l'exécution de la décision attaquée doit être imminent. En outre, l'examen de ces conditions doit se faire en fonction de l'ensemble des éléments de la cause.

Concernant l'appréciation de l'extrême urgence, votre Conseil a dit pour droit, dans les termes suivants :

« aux termes de l'article 39/82, §4, de la loi du 15 décembre 1980, le recours à la procédure de suspension d'extrême urgence est notamment ouvert à l'étranger qui fait l'objet « d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution est imminente ». Le constat de l'imminence du péril ne peut toutefois avoir pour

effet d'exempter l'étranger qui sollicite le bénéfice de l'extrême urgence de l'obligation de faire preuve dans son comportement du même souci d'urgence. (...)

En l'espèce, la demande de suspension en extrême urgence a été introduite par la partie requérant le 30 décembre 2009, alors que la décision qui en est l'objet lui a été notifiée le 30 décembre 2009 et que la requérante est actuellement privé de sa liberté en vue de son éloignement effectif. Il convient dès lors de constater qu'il y a imminence du péril et que la partie requérante a fait montre de la diligence requise pour mouvoir une procédure de suspension d'extrême urgence »

En l'espèce, le requérant s'est vu notifier les décisions litigieuses le 1er avril 2026. Le présent recours est introduit dans le respect du délai prévu à l'article 39/57 §1er de la loi du 15 décembre 1980. Il convient dès lors de constater que le requérant a agi avec toute la diligence requise.

Concernant l'imminence du péril, la décision de transfert litigieuse est accompagnée d'une décision de maintien en détention. Le requérant est actuellement privé de sa liberté au Centre de rapatriement 127bis. Le placement en détention du requérant permet dès lors de présumer l'imminence du péril (art. 39/82, §4, al. 2, de la loi du 15 décembre 1980).

Il y a en outre lieu de rappeler que Votre jurisprudence constante est établie en ce sens que :

« la circonstance qu'aucune date de rapatriement n'a encore été fixée n'est pas relevant à cet égard, dès lors qu'il ne s'agit à ce stade que d'une modalité de mise en œuvre d'une mesure dont l'exécution est susceptible d'intervenir à tout moment »"

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is *prima facie* aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden

wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij is van oordeel dat *“er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.”*

3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Bulgarije, nu verzoeker reeds op 22 december 2025 in Bulgarije om internationale bescherming verzocht en gezien de Bulgaarse autoriteiten zich op 25 maart 2026 akkoord hebben verklaard met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, (1), c van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van verzoeker door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden

overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3, (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3, (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in voormeld artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

3.2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij verweerder tot de vaststelling komt *“het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.”*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder oordeelt dat *“niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie.

Hoewel hij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is verweerder tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoeker aan Bulgarije er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om zijn standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan verzoeker om met concrete argumenten aan te tonen dat verweerders conclusie niet deugdzzaam is.

Het betogen dat hij bij terugkeer het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling door het verblijf in een opvangcentrum en het gebrek aan passende hulp en ondersteuning, dat het immers zo is dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije verre van optimaal is en, zoals blijkt uit objectieve bronnen, tot op heden ondermaats is en het gegeven dat hij het aldus niet eens is met het standpunt van verweerder, volstaat daartoe niet.

3.2.7. Verzoeker wijst op de ondermaatse opvangmogelijkheden in Bulgarije, die volgens hem duiden op een geïnstitutionaliseerde vorm van onmenselijke behandeling. Tevens haalt hij aan dat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije in 90% van de gevallen een weigeringsbeslissing ontvangen inzake hun beschermingsverzoek, hetgeen volgens hem duidt op een systematische discriminatie van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming. Ook wijst verzoeker op pushbacks en geweld aan de Bulgaarse grenzen, terwijl hij hiervan zelf het slachtoffer was in 2024. Hij meent ook dat hij als alleenstaande, niet-kwetsbare man een profiel heeft dat hem verstoken zal doen zijn van menswaardige opvang in Bulgarije. Volgens verzoeker is er in Bulgarije sprake van systemische tekortkomingen, waaromtrent hij wijst op weigeringen uit verschillende lidstaten van de Europese Unie om verzoekers om internationale bescherming in het kader van de Dublin-procedure aan Bulgarije over te dragen.

3.2.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder wijst op het wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten, doch eveneens melding maakt van het feit dat niet kan uitgesloten worden dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, alsook dat verweerder een concreet en individueel onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie in Bulgarije, door onder meer het AIDA-rapport 2024 in ogenschouw te nemen, waarna hij heeft geoordeeld dat hoewel het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije, deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en niet kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Gelet op de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk wordt ingegaan op verschillende aspecten van de opvang en de asielprocedure in Bulgarije en de problemen die daarbij kunnen rijzen, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat enkel verwezen wordt naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd, dat verweerder niet alle gekende feitelijkheden mede in overweging heeft genomen, noch dat verweerder geen

rekening heeft gehouden met de actuele situatie in Bulgarije, waarbij verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het beweerde falen van het huidige asielbeleid in Bulgarije, minstens toont verzoeker niet aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, met welke gekende feitelijkheden verweerder ten onrechte niet of onvoldoende rekening heeft gehouden of omtrent welke aspecten of op welke wijze het onderzoek van verweerder, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, niet voldoende uitgebreid is. Evenmin maakt hij, gelet op wat volgt, met zijn betoog aannemelijk dat het onderzoek niet correct werd gevoerd.

3.2.9. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing erkent dat in het AIDA-rapport kan gelezen worden dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen kunnen worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra, dat *“Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 50)”*. Verweerder wijst er in dit licht op dat de procedure internationale bescherming aanvangt bij de registratie van het verzoek na aankomst, dat dit kan worden ingediend op de luchthaven of in een opvangcentrum, dat overdrachten uitsluitend plaatsvinden via de luchthaven van Sofia, dat na overdracht de verzoekers door de grenspolitie schriftelijk wordt meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen in de procedure, dat alle overgedragen personen van wie de aanvraag nog niet op zijn merites werd beoordeeld, worden begeleid naar de opvangvoorziening. Hoewel uit de informatie die de verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift (*“In 2024, SAR continued to report a lack of capacity to accommodate in its reception centres the Dublin returnees who were not identified as vulnerable, despite the decreasing number of new arrivals [...] For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation are contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses.”*) aldus blijkt dat in de loop van 2024 het SAR nog melding maakt van een tekort aan beschikbare plaatsen om de Dublin-terugkeerders onder te brengen in de opvang, merkt de Raad op dat hieromtrent verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er in 2024 3225 beschikbare plaatsen waren, doch dat er ‘eind 2024’ 1579 plaatsen werden ingenomen, wat neerkomt op een bezettingsgraad van 49%, en dat voorts het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang. Verder wordt er in de bestreden beslissing ook op gewezen dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voor- tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen, dat er door de Bulgaarse autoriteiten geen melding wordt gemaakt van capaciteitsproblemen en dat in Sofia, volgens het AIDA-rapport, ‘eind 2024’ slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren. Er wordt besloten *“Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, pagina’s 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, pagina 50), impliceert ons inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport over het jaar 2023 werden met betrekking tot de capaciteit nog grote moeilijkheden gemeld om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen (AIDA-rapport van 2024, pagina 50). In het meest recente rapport wordt nog gewag gemaakt van moeilijkheden, maar wordt niet langer gesproken over grote moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 43). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar uit het AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (blz. 50). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing*

kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (e-mailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier)."

Uit het AIDA-rapport 2024 blijkt dan ook niet, te meer gelet op de gegevens die ook blijken uit het informatieblad en gelet op de bezettingsgraad eind 2024, dat verzoeker het risico loopt dat hij bij aankomst in Bulgarije op straat komt te staan, minstens toont hij dit door enkel te citeren uit het AIDA-rapport 2024, waarmee verweerder eveneens rekening heeft gehouden, niet aan. Verder is het gegeven dat Afgaanse verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije in 90% van de gevallen een weigeringsbeslissing ontvangen in het kader van hun beschermingsverzoek aldaar, op zich niet van aard aan te tonen dat er in Bulgarije sprake zou zijn van een systematische discriminatie ten aanzien van Afgaanse verzoekers om internationale bescherming en/of dat de Bulgaarse asielinstanties niet zouden overgaan tot een rigoureuze *ex nunc*-onderzoek van de door Afgaanse verzoekers om internationale bescherming ingediende beschermingsverzoeken. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat vele Afgaanse verzoekers om internationale bescherming Bulgarije reeds verlaten voordat over hun beschermingsverzoek een beslissing werd genomen, zoals ook in het citaat in het verzoekschrift (p. 12) wordt gesteld. Voorts erkent verzoeker dat hij geen kwetsbaar profiel heeft. Dat hij omwille hiervan verstoken zal blijven, is, mede gelet op de voorgaande vaststellingen, slechts een blote bewering en blijkt geenszins uit de beschikbare informatie. De in het verzoekschrift aangehaalde gevallen waarin verschillende lidstaten van de Europese Unie overgingen tot het weigeren van overdracht van verzoekers om internationale bescherming aan Bulgarije, betreffen situaties waarin wel degelijk sprake was van een kwetsbaar profiel en zijn *in casu* dan ook niet relevant. Voorts is het gegeven dat er aan de Bulgaarse grens sprake is van pushbacks en geweld en dat verzoeker hiervan zelf in 2024 slachtoffer werd, heden niet relevant daar hij in kader van de bestreden beslissing aan Bulgarije zal worden overgedragen in het kader van artikel 18, (1), c van de Dublin III-Verordening.

Mede gezien het voorgaande, stelt verweerder in zijn verweernota terecht als volgt:

"Hij kan niet hard maken dat er voor verzoekers om internationale bescherming capaciteitsproblemen zouden zijn in Bulgarije.

Hij toont evenmin aan, gelet op het uitdrukkelijk overname-akkoord van de Bulgaarse instanties, er van materiële opvang verstoken te zullen blijven, of er het voorwerp van pushback of refoulement aan de grens te zullen uitmaken.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft Bulgarije de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend, neemt, net als België, een beslissing over een VIB op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een VIB

Verzoekers VIB zal aldus door de Bulgaarse autoriteiten behandeld worden volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Het AIDA-rapport bevestigt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Bulgarije problemen zouden ondervinden om toegang te krijgen tot de asielprocedure.

Tevens blijkt uit het AIDA-rapport dat asielzoekers vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, toegang hebben tot de arbeidsmarkt en tot het krijgen van sociale voordelen.

Er is thans geen reden om te twifelen aan het feit dat de Bulgaarse autoriteiten verzoeker niet zullen verwijderen naar het herkomstland zonder het verzoek tot internationale bescherming te hebben onderzocht.

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat de asielprocedure in Bulgarije dermate structurele tekortkomingen kent waardoor er geen Dublinoverdrachten meer zouden kunnen plaatsvinden."

3.2.10. Verzoeker heeft met zijn betoog de grondslag van de vaststelling van verweerder niet onderuit gehaald dat er kritische bemerkingen kunnen geplaatst worden bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije, maar dat de tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen van de Bulgaarse instanties in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

3.2.11. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verweerder op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Bulgarije geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Bulgarije.

Een schending van deze artikelen, of van artikel 3 van de Dublin III-Verordening, kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker kan niet overtuigen dat verweerder bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onevenredige wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en/of van het evenredigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

3.2.12. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

S. HUENGES WAJER